

Lumea după 2012

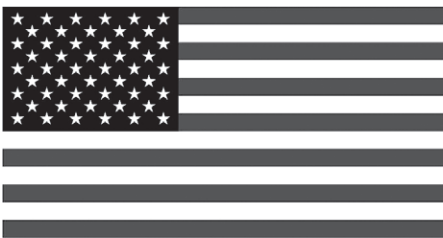

Criza economică și financiară declanșată în 2008 încă nu s-a terminat. O «mare recesiune», de tipul celei din anii 1930, a fost abil evitată, dar fiecare țară caută și acum drumul cel bun spre creșterea economică, dar și spre un nou model mai puțin speculativ financiar, mai puțin consumerist și mai grijuliu cu mediul înconjurător. Statele Unite sunt în concurență cu uriașa

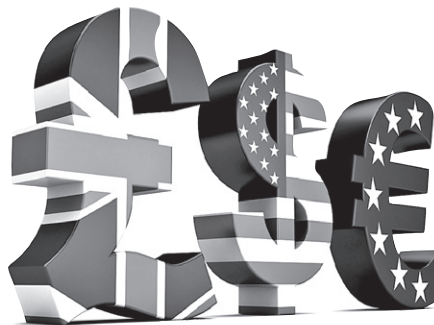
Chină, iar țările de pe bătrânul continent suferă, amenințate economic de statele emergente.

Așadar, o lume dintr-o dată mai puțin sigură, în fața pericolului unor crize recurente, în care adaptarea și suplețea vor fi adevărate căi de supraviețuire, notează publicația Slate într-o analiză riguroasă.

Va fi vremea oportunităților, cu avansuri științifice și tehnologice extraordinare și cu o generație tânără transfrontalieră prezentă peste tot, de la Facebook la Twitter. Desigur, anul care a trecut n-a fost atât de catastrofic cum se credea înainte de vara lui 2012. Există atunci sentimentul că s-a atins «fundul prăpastiei», pe care a creat-o criza financiară. Acum însă, deși economia mondială este tot ezitantă, noutățile se succed unele liniștitoare, altele pesimiste. Numeroase probleme rămân nerezolvate, așa cum este consolidarea sistemelor financiare, în prezent atât de fragile. America este obligată să se confrunte cu un program concret de reducere a deficitului său bugetar. China, deși și-a revenit la o creștere economică de 8 %, trebuie să-și schimbe strategia. La rândul ei, **Comisia Europeană face radiografii precise pentru țările membre, mai ales că potrivit FMI, în 2013, creșterea economică mondială va cădea la 3,2 la sută.** Jumătate din cât era înainte de criză.

SUA. Barack Obama este primul om politic dintre democrații occidentale care, în ciuda crizei, a fost reales; în toate celelalte țări, regula care a funcționat a fost alternanța, practică însă fără mult entuziasm. Astăzi, deficitul țării este mai mare decât cel al Greciei, datorită sa o depășește în procente pe cea a Franței. Statele Unite, la fel ca toată lumea, vor intra într-o perioadă de austeritate.

Ceilalți indicatori ai economiei par însă a fi mai buni. Și prețul caselor a început să crească, semn că debandada imobiliară americană - originea crizei subprimelor - e pe cale de reșezare. Statisticile legate de somaj sunt în reală ameliorare și, în plus, America beneficiază de exploatarea gazelor de șist, care va duce la scăderea prețului la energie și la creșterea salariilor. Rezultatul? Reindustrializarea Americii, iar General Motors este primul exemplu.

ITALIA. Dacă Barack Obama a fost reales în ciuda crizei, Silvio Berlusconi a fost cel dintâi premier al unei țări dezvoltate, îndepărtat de... piețele financiare. Vicleniile sale, reticența de a acționa pentru reducerea deficitului și bineînțeles lipsa creșterii economice a țării au declanșat explozia faimoșilor "spreads" - diferența de dobândă față de Germania. Apoi, a apărut un salvator,

“il professore Mario Monti”, deținătorul unor soluții eficiente - austeritate și creștere economică. Pentru asta a lansat un șir de reforme impresionante, de la piața muncii și până la situația taxiurilor. Monti ar fi putut trece drept un model de urmat pentru toate guvernele țărilor mediteraneene, însă titlul poate fi contestat, deoarece austeritatea bugetară a fost însoțită și de o severă recesiune (- 2,4% în 2012) care, fără doar și poate, se va prelungi, dar de o manieră mai puțin violentă. Salariile reale au suferit pierderi, iar șomajul a depășit pragul fatidic de 10 %.

SPANIA. Guvernele de la Madrid, fie ele de stânga sau de dreapta, au mizat în exclusivitate pe mobilierul rezidențial bătut de soarele plajelor fără de sfârșit, uitând alte sectoare vitale unei economii. Criza a provocat prăbușirea sectorului imobiliar, și odată cu el a întregii economii spaniole. Cu 5 milioane de locuințe nevândute, împrumuturile nerambursate se acumulează, antrenând cu ele bănci în cădere liberă. Spania, care înainte de criză nu avea un deficit public excesiv, acum îl are, din cauza băncilor. A fost necesară intervenția masivă a Europei, cu un plan de salvare de 40 de miliarde de euro. Întrebarea este, în cazul Spaniei, ce este de făcut în continuare? Ar trebui mai multe măsuri de austeritate sau țara este victima Germaniei, cea ale cărei